

[Aksel Møller.]

valg, som han altså er sikker på, at jeg vinder på Frederiksberg den 2. marts, at jeg til den tid skal indtage en fremtrædende stilling i denne kommune, men det bliver altså i en kommune, hvor den højtærede indenrigsminister ikke har tænkt at foreslå nogen udvidelse af det kommunale selvstyre; jeg går dog ud fra, at det ikke skyldes den omstændighed, at jeg har med den kommune at gøre, og medens altså den højtærede minister er villig til at vise mig den største tillid udenfor hovedstadssamfundet, er hans tillid til mig begrænset i hovedstadssamfundet.

Jeg er bange for, at det allerede her ved denne forhandling klart er blevet tilkendegivet, at den højtærede indenrigsminister følger videregående formål med det selvstyre, som han nu vil give kommunerne på dette område. Da vi hørte den højtærede finansminister give en redegørelse for, hvad man tilsigtede med dette forslag, noterede jeg, at den højtærede finansminister sagde: ja, det var rigtigt, at det kun drejede sig om en ajourføring. Jeg lyttede til den højtærede indenrigs- og boligministers svar på det samme spørgsmål, men han sagde: ja, om det bliver mere end en ajourføring, det ved jeg ikke; det er jo kommunerne, der selv skal bestemme det.

Det viser efter min mening, at der i det departement, der har med kommunerne at gøre, er et åbent blik for, hvad dette kan bruges til — ud fra et socialdemokratisk synspunkt, naturligvis.

Der må den højtærede minister undskylde, men det er et af de vigtigste problemer, som vi må have klarlagt fuldstændigt, før dette lovforslag kan forlade det høje folketing. Jeg er overmåde forhandlingsvillig, så længe man forhandler om, hvorvidt de satser, der står i den gældende skattelovgivning, er tidssvarende eller ikke tidssvarende; men at ville prøve på at indføre nye principper eller bryde med gamle ved sådan et stykke lapperi på den kommunale skattelov, som der her er tale om, vil ikke være rigtigt, når det er blevet bebudet os, at den høje regering tænker at fremsætte et skattereformforslag. Vi har dog allesammen lov til at mene, at disse ting må ses i sammenhæng.

Efter den højtærede finansministers mening var de indtægter, som det her drejer

sig om at fritage for kommuneskat, så små, at det dels ikke kunne betale sig at opkræve skatten, dels, formoder jeg, blev de anset for at være de pågældende en særlig stor byrde. Ja, jeg ved nu ikke, hvordan man kommer til den opfattelse, at denne byrde skulle være særlig meget større end den, de andre satser repræsenterer. Det er en progressiv beskatning, det drejer sig om, og de indtægter på i dag 1 000 kr. og efter lovforslaget 1 500 kr. for hovedstaden og formentlig samme størrelsesorden for det øvrige land tilkendegive efter min mening ikke skatteevnen hos de pågældende. Hvad er det for mennesker? Er ikke langt de fleste af disse unge mennesker, hvis skattepligtige indkomst, altså efter alle fradragene, ligger på de ca. 1 500 kr. eller deroptil, og som så har en meget betydelig skatteevne sammenlignet med den, der er forsørger? Derfor mener jeg, det vil være meget naturligt — og jeg forstod på den højtærede finansminister, at det vil der også kunne blive tale om — at vi i udvalget får en statistisk kortlægning af, hvilke samfundsgrupper det egentlig er, som i dag må nøjes med en skattepligtig indkomst på ca. 1 500 kr.

Jeg skal i anledning af finansministerens meget interessante redegørelse for antallet af skatteydere gøre den bemærkning, at i København er skatteydernes antal da i alt fald faldende, og endvidere skal jeg sige, at det afgørende er jo i og for sig ikke — men jeg forstod ikke rigtig den tanke, som var afgørende for den højtærede minister — at man måtte tilbage til det antal skatteydere ud af tusinde, som man havde før verdenskrigen. Hvorfor må man det? Disse tal er vel i og for sig lige så meget udtryk for en tilfældig situation dengang, som de tal, vi har i dag, er udtryk for en udvikling, der tilfældigt har haft den virkning på skattestatistikken, som tilfældet har været. Det, vi må se på, er at finde en rimelig skatteevne, der er stor nok til at bære den mindste skattebyrde, som vi i dette land vil pålægge borgerne.

Finansministeren (Kampmann): Det ærede medlem hr. Aksel Møller var nu inde på, at de, der blev fritaget for skat af en indtægt under 1 500 kr., var unge mennesker; i det ærede medlems første indlæg